

Z té úvahy plyne, že spisy neposkytují spolehlivého přehledu a naležitě jasnosti o jmění a dlužích každého z obou manželů Wových, ač podle uvedených již §§ 18 a 3, jakož podle §§ 1 a 2 v. r. ř. jest to nutno.

Následkem uvedené vady řízení nelze též posoudit, zdali většina věřitelů při hlasování přítomných a k němu oprávněných, souhlasila s vyrovnacím návrhem každého z obou dlužníků a zdali úhrnná suma pohledávek souhlasících věřitelů činí aspoň $\frac{3}{4}$ úhrnné sumy všech, u toho kterého z obou dlužníků k hlasování oprávněných pohledávek, jak to výslovně žádá § 42 v. r. ř.

Rízení prvního soudu je tudíž vadné podle § 50. č. 2 v. r. ř. Vada tato nemůže být napravena. Náprava mohla by se totiž státi jen doplněním řízení prvě stolice, ale jednak toto doplnění bylo by ve skutečnosti téměř úplně novým řízením, v němž by dlužníci předložili nový seznam jmění a podali nový vyrovnací návrh, dotyčné každý z nich návrh svůj, o kterýchž návrzích by věřitelé znova hlasovali, celá řada věřitelských přihlášek pak musila by být doplněna, dotyčné objasněna, jednak uplynula již dávno 90denní lhůta § 56. č. 1 v. r. ř., z čehož je zřejmo, že podmínka první věty § 56 nemohla by vůbec již být splněna.

K tomu přistupuje také ještě další vada řízení, záležející v tom, že vyrovnací návrh dlužníků není dosti jasný a nejasnost jeho mohla by po případě míti za následek porušení předpisu 3. odst. § 46, v. r. ř., podle něhož musí věřitelům nemajícím práva přednostního, postupováno býti ve vyrovnání stejně. Vyrovnací návrh dlužníků obsahuje totiž tento dodatek: »Pro případ nedodržení té které lhůty obživnou pohledávky věřitelů v původním obnosu po případě nezaplacený jejich zbytek.« Kdyby tomuto dodatku mělo být rozuměno tím způsobem, že by obživl nezaplacený zbytek pouze u těch věřitelů, vůči kterým by ten neb onen dlužník, dotyčné oba dlužníci nedodrželi tu kterou platební lhůtu vyrovnací, byli by tyto věřitelé na tom hůře než věřitelé oni, čímž by hořejší ustanovení 3. odst. § 46, v. r. ř. bylo porušeno a bylo by to opět důvodem pro odepření schválení vyrovnání podle § 50. č. 3 v. r. ř.

Dlužníci poukazují na to, že účelem vyrovnávacího řízení jest zabránit konkursu. To je ovšem pravda, avšak naproti tomu lze uvést, že řízení to má s všemožnou rychlostí vésti k cíli a proto lhůta 90denní uvedená § 56. č. 1 v. r. ř. jest tam označena jako pevná a nezměnitelná a může jen ve veřejném zájmu být prodloužena.

Z hořejší úvahy následuje, že rekursní soud podle § 50. č. 2 v. r. ř. právem odepřel potvrzení vyrovnání a zrušil usnesení prvního soudu a nič napřídil doplnění řízení. V důsledku toho pak rekursní soud také právem vyslovil zastavení vyrovnávacího řízení a to nejen dle § 56. č. 2, jak v odpor vzatém usnesení je uvedeno, ale i podle § 56. č. 1 v. r. ř. a to sice zcela právem i bez rekursního návrhu v tom směru nepoloženého, z moci úřední právě dle § 56. č. 1 a 2 v. r. ř., jak již uvedeno nahoře.
Kasper.

Důležité důvody, pro které lze žalovati na nedobrovolný rozvod jsou v § 109. obč. zák. demonstrativně vypočteny a jest přípustno, aby žalováno bylo i z důvodu nepřekonatelného odporu.

(Rozh. nejvyš. soudu ze dne 20. března 1924 č. j. Rv I 1693/23.)
Třeba § 109. obč. zák. důvodu nepřekonatelného odporu mezi ostatními, jen příkladmo zmíněnými rozvodovými důvody neuvádí, nemůže být pochybností o tom, že i tohoto důvodu lze použít, čemuž svědčí § 13. zák. z 22. května 1919 č. 320 sb. z. a n., kde pod lit. i) se nepřek. odpor za důvod rozlukový připouští s tím, že lze napřed uznati na rozvod od stolu a lože a to třeba vícekrát. Uvážili-li se pak k tomu i ust. § 16. cit. zák. a čl. II. a III. prov. nař. vl. ze 27. června 1919 č. 362 sb. z. a n. nutno dojíti k úsudku, že se rozvodu nevyžaduje odporu v tom přísném pojetí, jako u rozluky a že zejména souhlasu druhého manžela není třeba. Pouhé tvrzení nepřek. odporu, nestačí. Tento odpor musí mít základ v chování druhého manžela; nepřekonatelný odpor záleží v určitém duševním citovém stavu, jehož přímým důkazem nelze prokázati a dlužno naň usuzovati ze zevních okolností dle povahy, letory, vzdělání manželů.

K pojmu diferenčního obchodu.

(Rozh. nejv. soudu ze dne 26. února 1924 č. j. Rv I 1785/23.)
Žalobě kom. banky na Ub. o 149.000 Kč bylo vyhověno. Soud prvý zjistil, že veškeré příkazy žalovaného byly efek-

tivně prováděny a nakoupené cizí valuty s podmínkou dostatečného krytí se strany žalovaného k dispozici. Z těchto zjištěných okolností dovodil soud I. st. správně, že se tu nejednalo o obchody diferenční. Tyto jsou takové obchody, při kterých je srovnalou vůlí stran vyloučeno právo žádati efektivní dodání a povinnost dodat efektivně a místo toho je ujednáno, že má býti placen jen rozdíl dvou cen. Toto ujednání vstikuje obchodu ráz hry a sázky a tím obchodu diferenčního; může se státi jako každé jiné ujednání nejen výslovně ale i mlčky (§ 863 obč. zák. a čl. 278 obch. zák.).

Není právního předpisu, který by zakazoval, aby manželé za trvání manželského svazku nežili odděleně, a aby se mezi sebou nedohodli, jakým způsobem má manžel manželce poskytovat výživu. Manželům není dovoleno, aby zrušili své-mocně manželské společenství, třeba by se o tom dohodli (§ 93 obč. zák.). Jenom u soudu se mohou domoci rozvodu, rozluky neb neplatnosti manželství; žijí-li manželé skutečně odděleně, může se každý z nich kdykoliv domáhati obnovy manž. společenství. Výtky, že smír manželé sjednaný je neplatným proto, že jim byla uzavřena dohoda mezi manželi o výživu nerozvedených manželky proto, že je její nárok veřejnoprávní a ona se prý nemůže vzdáti správním účinkem práva na slušnou výživu dle § 91 obč. zák., jest neodůvodněna.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 11. března 1924 č. j. Rv I 1374/23.)
Doležal.

ZE DNE.

Ručení notářů za insertné v »Ústředním Oznamovateli«.
Staly se případy, že administrace »Ústředního Oznamovatele« v Praze, v němž ve smyslu zákona ze dne 17. VII. 1919 č. 397 mají veškeré změny v obchodním rejstříku býti uveřejňovány, zaslala notářům a advokátům přípis, aby jako plnomocníci podavatelů zaplatili poplatek za uveřejnění.

Notářská komora v Praze obrátila se na ministerstvo spravedlnosti, poukazujíc k tomu, že notáři za tento poplatek neručí, žádajíc za nápravu. Ministerstvo spravedlnosti výnosem ze dne 25. dubna 1924 č. 18.595 přidalo se k náhledu komornímu a poukázalo administraci Ústředního Oznamovatele na výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 1. VI. 23 č. 22.219, uveřejněný ve Věstníku č. 6., kterýmž vysloveno, že zástupci stran neručí osobně za inserční poplatky ediktů ani v Úředním listu republiky československé uveřejněné.

Upozorňujeme proto pp. kolegy, aby pro případ, že by od nich takový poplatek byl vyžadován, přípis administrace Ústředního Oznamovatele s odvoláním se na hořejší výnos — vrátili.

Liknavé projednávání pozůstalostí. Ministerstvo spravedlnosti i vrchní zemské soudy docházejí stížností soudů okresních, že někteří notáři příliš liknavě projednávají pozůstalosti.

Pokládáme to za velice smutný úkaz, neboť vedlí jsme úporný boj o to, aby soudní komisařství zůstalo notářům zachováno. Kolegové, kteří zanedbávají soudního komisařství, jednají na úkor všech svých kolegů a celého našeho stavu a proto důtklivě upozorňujeme všechny pp. kolegy, aby si pečlivě hleděli soudního komisařství a veškeré úkony co nejrychleji prováděli, neboť jinak vydávají se v šanc kárnému řízení, ježto nemůže být sporu o tom, že takováto liknavost jest na újmu důstojnosti notářského úřadu a zanedbáním jeho povinností.

Sociální pojištění. Opět nás dochází zpráva, že někteří kolegové dávají se pojišťovati již nyní proti škodám povinného ručení, jež má býti zavedeno na místě nynějších notářských záruk, ačkoliv jsme již po dvakráte v našem listu učinili výzvu, aby s pojištěním tím bylo sečkáno, poněvadž má Spolek v úmyslu, jakmile nový notářský řád bude přijat, projednati s některou pojišťovnou hromadné pojištění všech notářů, čímž docílime zajisté značných výhod a snížení pojištění.

Prosíme proto opět pp. kolegy, aby neuzavírali separátních smluv pojišťovacích a odkázali agenty pojišťoven, kteří za tím účelem je navštěvují.

Projednání pozůstalostí věcí movitých po příslušnicích Švýcarska. Švýcarská vláda oznámila, že nedává souhlasu, aby movité pozůstalosti našich příslušníků byly vydány našemu soudu, by je projednal. Následkem toho není v poměru k Švýcarsku zajištěna vzájemnost dle § 23. nesp. pat. a musí proto zdejší soud projednati movitou pozůstalost příslušníka Švýcarska.